

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

3 de Successione intestati filiorum Primogenitorum, secundum leges & consuetudines regionum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

10 ¶ Statuant & ciuilia iura, si pater ingrediatur religionem, liberos tantum legitimam consequi, si post ingressum monasterii moriatur, antequam inter eos diuidat bona sua, vel antequam testatus fuerit, § si qua. de sancti episcopi in athen. colla. 9. a. ubi si qua mulier, C. de sac. eccle. Exceptis illi qui minorum ingrediuntur religionem, qui relinquor bona omnia filiis vel aliis proximis, ipso ingressu: nisi ante testati sint aliter, Bar. ad d. a. ubi si qua. per d. clemen.

11 ¶ ex. de verb. sign. ¶ Hinc & excipiuntur etiam in Gallia filii damnatorum vltimo supplicio, qui nisi speciali nomine ex sententia iudicis referuatam habeant partem successione paterna, excluduntur a fisco. Quia, confiscato, vt diximus, corpore confiscantur & bona, Nisi exceptum sit, quantum pro filiis vel vxore detrahendum sit. Et paulo ante in legitima annotauimus id ipsum in omnibus criminibus vltimo supplicio plectendis seruandum esse, quod in bonorum proscriptioe ex crimine laeae vel imminutae maiestatis humanae statutum est, in l. qui quis, ad leg. Jul. maies. C. nec seruati a. ubi bona damnatorum, de bonis proscriptorum c. cap. sed potius contrarium ius, l. de bonis matris, 6. eod. tit. Et si quando ex aequitate & gratia iudices referunt filiis & filiabus portionem quandam in eo sequimur l. fua. C. eod. & l. cum ratio. de bon. damnatorum P. Imitati Adriani Caesaris humanitatem, qui liberis proscriptorum duodecimas bonorum concessit, vt scribit Aelius Spartianus, in vita Adriani.

12 ¶ Cur autem liberi potius, quam pater vel mater defuncti admittantur, ratio datur a Pomponio in hac verba, Non sic, inquit, l. scripto. vnde libe. P. parentibus liberorum, vt liberis parentum debetur hereditas. Cum parentes ad bona liberorum ratio miserationis admittat: liberis vero, simul natura & parentum commune votum. Miserationis ratio, est pietas reciproca & turbatus ordo, ex quo superiores veniunt in successione descendendum, in l. nam & si parentibus, de inoff. testa. P. & in solatium liberorum amiliorum, l. iure succursus, de iure dot. P. Ordo naturae est, seniores prius intrerire, vt prius nati sunt: posteros superesse, & succedere. Vnde ratio naturalis, liberos prius vocari debere ad paterna bona suadet, l. cum ratio. de bon. dam. P. §. primum itaq, de her. & Falc. §. 1. de trien. & sem. in a. ubi. Ita enim filiis prouidens parens communis omnium natura, ne vnquam bona illis sint defutura, vt ait Chrysanthus apud Xenophonem, lib. 8. Cyrip. Et Tryphonius lege consignauit, l. nihil interest, 50. de bon. libe. lib. 38. P. titu 2. omnia quae nostra sunt, ex voto liberis nos parare. Et Euripides, in Iphig. in Aulide de adu 4.

δενδν τὸ πᾶτερι. ἃ φέρει φιλτεν ἰσῆα, πᾶν τὸ κῆρον, ὡς ὑπερῶν τῆνον, id est.

Res efficax peperisse, fertq, vim amoris maximam, Omnibus commune est, vt pro suis maxime laborent liberi.

Et Phalaris, epist. 74. ad Erythriam vxor. eis tines, ἃ τῆς ἀναγνῶστεος ἐν καὶ πρὸς ἑαυτῶν, ἡναυκὸς ἢ πατρὸς ἐν ἀμεινῶν, id est. Quis enim familiarum gratia locupletari cuperet, non vxoris vel filii salicium?

13 ¶ Secunda ratio ducitur a praesumptione legis, quae est subsidiaria, quae colligit ex his quae fieri solent, noluisse defunctum alienam sobolem propriae praepone, atque filios suos magis dilexisse, l. cum acutissimi, C. de fideicom. l. cum auus. de cond. & demon. l. generaliter. §. cum autem. de insti. substi. sub. con. fco. Cum nullus affectus sit qui vincat paternum, l. si. §. 1. de curat. furio. C. l. si qui dem, quod met. cau. P. Vt neque paterna vel materna iura aboleri possunt, l. cum adoptiis §. cum enim per omnia, de adopt. C. Et ita praesumit lex patrem, si dispositus filio hereditatem non fuisse ablatum, l. pen. de in. codicil. P. ¶ Tertia ratio, quod filiis patentes, non parentibus filii thesaurizant, e. cum Apostolus de consib. ca. praedicator. 16. q. 1. ad Gala. 12. Et proinde filii etiam dicuntur videntibus patribus quasi domini, l. in suis, de li. & possib. §. l. in suis. de suis & legi. P. l. licet inter gesta. §. 8. §. patronos, de verb. sig. P. cum quibus, vt ait Cicero, Verri. 3. viui bona nostra partimur: quia pro eadem per se habentur, l. si. C. de impube. eademq; filii & patris vox, §. ei vero, de inuis. stip. vnum corpus, vna caro, e. contradiximus, §. hac auctoritate, 35. q. 3. Et in filio pater viuit. Etenim, vt ait Callistratus, l. liberorum appellatione, 21. o. §. si. de verb. sig. P. idcirco filios filios, vt concipimus atq, edimus, vt ex prole eorum carum: vt dicitur in aris nobis memoriam in auum relinquamus. Filii, inquit Aristoteles, 8. Ethic. a parentibus genti sunt, veluti alteri inseparati. Fuerunt & aliqui vique ad hoc sententiae additi, vt patrum & mores patris aut maiorum, cum etiam corpore forma infundi in corpus filii, D. Thomas 1. par. q. fin. art. 1. Vt Tertullianus, lib. de anima. vir grauissimus alioquin, cuius tamen opinio reprobata est, ex anima

patris deradi, vt ex omnibus membris semen, & in generandum filium transfunditur. Notum & illud est Garamantes popululum Africae, in Cyrenaica regione, quibus nulla certa vxor est, ex illis qui tam confuso coitu parentum passim ex incertis nascuntur, quos pro suis colant, formae similitudine cognoscere, Pampo. Aetia, lib. 1. de sin. orbis, c. 8.

De Successione intestati filiorum Primogenitorum, Secundum leges & consuetudines regionum. Cap. 3.

- 1 Primogeniturae ex lege natura privilegia quadam, ex consuetudinibus alia, & per sonalia in lege scripta diuina. §. nu. 2. & 3.
- 4 Regnum successione delatum melius quam electione datum, quare.
- 5 Cui regis de primogenito sententia.
- 6 Regnum Gallorum seu Francorum antiquorum catalogus, nomen & series, & in primogenitos per successionem regni delatorum leges, & insignia noua & antiqua. nu. 7. 8. 9. 10. 11. & 12.
- 13 Regnum Francorum iure gentis, non electionis delatum proximioribus.
- 14 Fendi lex vel pactum vt primogenitus succedat, seruatur.
- 15 Primogenitus vt succedat in dignitate patris, dicitur etiam gentis ante dignitatem adeptam.
- 16 Britannorum primogenitus solus succedit exclusis aliis.
- 17 Primogenitura ius transfertur in suos, primoque gentis praefertur patris.

¶ Via filiorum successio pene naturalis, vt probatum, omnino est, omnes quoque orbis regiones in ea conueniunt: paucis tamen immutatis vel circa ordinem filiorum, vel circa sexus distinctionem. Lege naturae, populus Deo peculiaris, ante datam Mosi legem, primo geniti, quis dicitur primogenitus vide c. Ioseph, de ver. sig. l. ex duobus, de vulga. l. qua duos, de re iud. ceteris in quibusdam praeponebantur: gerebant enim vestem quamdam singularem inter ceteros, qua vt opinor sacrificabant altissimo, & vtebantur diebus solemnibus, Genes. 47. fratribus imperabant, duplicem portionem capiebant, benedictionem a patre accipiebant praecipua, priores in donis, maiores in imperio, Genes. 49. Et horum imitatione, pastori ecclesiae in terris primo, summo pontifici, insignia supra omnes pontifices & sacerdotis Constantinus imperatoria concessit, quae enumerantur in ca. Constantinus Magnus, 96. dist. Plura etiam primogenitis principatus Galliarum, duca, & baronum, in successione parentum debere ostendit & enumerat Ioan. de Terra rubea, in primo tractatu contra rebelles suorum regum, art. 1. Idque per decem conclusiones, ad feruere fert Guill. Bened. ad c. Raynuius, in ver. & eodem testamento relinquens. l. nu. 16. 17.

¶ Licet & in Gallia plerisque prouinciis, & in pluribus nobilium successio, eam primogenituae legem obseruare, quam vt me expediam, perpendes secundum proprias cuiusque consuetudines, in quibus statuitur, quid praecipuum debeat habere primogenitus, & vt plerumque vt capiat titulum domus habitationem seu castrum, vel domum fortiozem, cum clausura seu septo quatenus volatus caponis extendi potest. Et si nihil aliud praeter hoc sit, fratres ipsa priuantur consuetudine illius rebus, quae apud primogenitum remanent, vt alias iudicatum in curia suprema Parisiensi, 25. Maii, 1555. Pap. lib. 21. R. hap. are. tit. 5. du droit d'ameffe. are. 2. Quod tamen ius uota esse personale: & ideo repudiante primogenito, non pertinere ad secundogenitum viuo primo, sed diuidi inter fratres aequaliter: vt alio are. l. praedictae curiae dictum est, 9. Septemb. 1552. idem eo. ar. 1. probat. l. cum patronis, 2. §. de leg. 1. ¶ In lege diuina post legem naturae a Deo data, licetis assignata per Moysen & eius posteros, primogenituae beneficium maxime in deferendis dignitatibus, quae hereditario iure transmittentur, conseruatum est, iuxta prophetiam Iacobi patriarchae, Non auferetur sceptrum de iuda, & dux de femore eius, donec veniat qui missendus est, & ipse est expectatio gentium, Genes. 49. Sic Adonias filius primogenitus Dauidis iure primogenituae recte regnum patris sui petebat, nisi Salomonem fratrem eius diuina dispositio vocasset, 3. Reg. 6. 2. Ocholz regis frater eius successit in regno, quia Ocholz filium non habebat, 4. Reg. 1.

¶ Sunt & alia regna, quae non successione hereditaria transferuntur, sed per successione generis in primogenitos, vel ex praescripto legis diuinae, vel ex lege regum, vel ex consuetudine approbata & conseruata per manus maiorum, ob pacem & concordiam populi

populi & subditorum, & ad legum statutorum robur. Etenim prae-
ter tumultus, caedes, & ciuilia bella, quae in electionibus principum
solerit oriri, ubi successio locum non habet, experimento edocti
fuerunt, nullam posse translationem regni a genere in genus fieri
sine mutatione Reipub. & absque legum priorum abrogatione,
translatio, de constit. Dicitur & euentus quoque, plurium principum
patu qui vni secederet, diuisionem esse sepe, & bellorum se-
getem: vt ex Remo & Romulo didicit Roma, ex Caino & Abele,
primi parentes: & alia regna & Gallia domestica exemplis, quae
prosequitur Guillelm. Bened. in c. Raynaldus, ad ver. *in eodem*
testamento relinquens 1. a. num. 158. vsque ad 169. ¶ Cyrus ¶ mori-
turus, duobus filiis exstantibus Cambyse & Tanaozare, consentaneum
sibi vitium esse dixit, ducem eum relinquere, & regnum ei,
qui prior esset natus, Cambysi scilicet, & rerum plurimum consen-
taneae peritus esset, *Xenoph. lib. 8. Cyripad.* ¶ In Galliae regno succe-
dit primogenitus solus, quo deficiente sine liberis, alii fratres
ordinem: & aliquando diuisum fuit regnum, sed cum hoc ad inter-
uentionem usque peruenisset, tandem eo in vnum ex affe redeunte,
ne postea idipsum fieret, placuit. Quae madmodum & in prisco
Francorum regno obseruatum est, ex quo Antenor ante natiuitatem
Domini, anno 440. cepit imperare, cum in Schanzinis insu-
lis victus & necatus est a Gothis, vnde pulsus Sicambri sub filio eius.
Nam huic post mortem Marcomirus filius datus maior successit,
vide de his, & sequentibus, in 1. li. Breuiarii historiae Francicae Trithemii.
qui regnavit 28. annos. Et postea eius primogenitus ex tribus
filiis alius Antenor, praetatus Priamo & Nicanori fratribus in re-
gno Sicambrorum: isque reliquit filium alium vnicum Priamum
successorem.

¶ Cui ¶ successit Helenus filius: Heleno, filius primogenitus
Diocles: Diocli, alius Helenus primogenitus, qui depositus regno
vt inutilis a proceribus, communi decreto, ante natiuitatem Do-
mini anno 284. In cuius locum alius Diocli filius Bazanus consti-
tutus, qui postquam regnavit 36. annis, disparuit rex & summus
pontifex ante natiuitatem Domini 248. Et huius filius primoge-
nitus Clodomirus regnum accepit, & postquam regnavit 18. reli-
ctis tribus filiis, habuit primogenitum successorem Nicanorem:
& hic Marcomirus primogenitum: Marcomirus Clodium pri-
mogenitum: & hic alium filium primogenitum Antenorem. ¶ Cui
¶ successit primogenitus Clodomirus: Clodomiro primogenitus
Merodacus: huic Cassander primogenitus: Cassandro, Antharius
primogenitus: Anthario, Frachus primogenitus, qui regnavit vi-
ginti octo annis, a quo Sicambri dicti sunt Franci, vt auctor Huni-
baldus historiographus antiquus eius gentis, victoria de Gothis
habita, ante natiuitatem Domini anno 24. & mortuus ante ean-
dem natiuitatem anno 9. & factus rex filius eius primogenitus Clo-
dio, rex Magus & Astrologus, qui pugnavit contra Tyberium Ca-
sarem, Natus eius regni anno 18. Dominus noster Iesus Christus,
18. Calend. Ianuar. Regnavit autem an. 30. Et in regno successit
Herimerius primogenitus occisus in bello a Gallis, anno Domi-
ni nati 32. Cui quia non erat filius, successit Marcomirus eius
frater, cui postquam is regnavit 18. annos, Clodomereus filius
primogenitus successit: qui mortuus anno 12. regni, habuit in
regno successorem Antenorum filium, qui 6. annos regnavit, sub-
mersus & interceptus a Gallis anno Domini 68.

¶ Et huic Rhaterius primogenitus successit. Hic autem, post
eius regni annum 21. Rhichimerus, qui an. 24. regni sui mortuus
habuit filium primogenitum Odemarum successorem, qui regna-
uit annos 14. Cuius tempore fuerunt inter Gallos & Francos in-
duciae, & mortuus post leges correctas & noue sanctas, an. Do-
mini 117. Et Marcomerus filius eius regnavit 21. annos, cui suc-
cessit Farabertus primogenitus: qui postquam regnavit 20. annos,
reliquit Sunnonem primogenitum regem. Et hanc successit filius
Hildericus, qui regnavit ann. 40. mortuus an. Domini 253. Quo
tempore cum Franci cepissent bellum gerere in Romanos, con-
silio pontificum & vatum gentis suae, insignia, quae vocamus *Ar-
moiries*, noua sumserunt, abiectis raris tribus, quas olim ex Scy-
thia in albo vellere adduxerant, scilicet Leonem cum anteriore cor-
poris parte blauii coloris depinxerunt, pedibus ad capturam seu
praedam extensis, ore rugientis more aperto, cuius inferior pars
corporis in caudam serpentis definebat, cum quo collum Aquilae
subtus in vellereque aureo expansis quae alis, de qua f. riter allig-
atum videbatur comprimere & suffocare. Et haec insignia habue-
runt Franci vsq; ad Clodeuicum Christianum, qui tria haec habuit
pro leone a caelo demissa. Regno tamen Ludouici primi per filios
in duo regna diuiso, liliorum in signe Francis Occidentalibus siue

Gallis remansit proprium: Leonis vero atq; caudae serpentis insig-
nia, regnum Francorum Orientale seu Germanicum retinuit.
Quod quando imperio Romano annexum fuit, insignibus prio-
ribus aboliis, Aquilam retinuit imperii notam. Post Hildericum
regnavit eius filius Banterus 18. annos. Dehinc Clodius eius pri-
mogenitus, 27. Post hunc eius filius Walterus, 8. an. mortuus anno
Domini 306. huic successit Dagobertus primogenitus, qui regna-
uit 11. an. Post hunc eius filius Clegio, qui regnavit 2. annos, mor-
tuus in praelio Gallorum anno Domini 319. Cui quia non erat fili-
us, successit frater Clodomirus, qui regnavit annos 18. Et huius
filius primogenitus Richimerus regnavit postea 13. mortuus in
praelio contra Romanos, anno Domini 350. ¶ Cui ¶ successit
Theodomirus anno 10. regni sui comprehensus a Romanis Gal-
liam inhabitantibus, vna cum matre Hasula capite truncatus, an-
no Domini 360. Veruntamen in regno successit eius filius Co-
gio, qui regnavit 18. an. Cui successit Marcomirus primogenitus;
qui occisus est ab exercitu Romanorum per Valentinianum an-
no Domini 393. Secutum tunc inter regum 26. annorum, admi-
nistrato regno per duos duces, primum per Dagobertum & fratrem
Marcomiri, qui regnavit 5. an. sub quo Valentiniano denegatum
a Francis tributum, deinde per Genebaldum eius filium, an. 21.
Post cuius obitum anno Domini 419. Pharamundus Marcomiri
ducis Francorum Orientalium filius, communi voto procerum
electus est in regem, qui postquam regnavit an. 7. & successit in
regno Clodius Crinitus eius filius, qui regnavit 20. ¶ Et ¶ postea
huius filius primogenitus Meroueus, 11. qui reliquit regem Hil-
dericum filium, qui regnavit 23. deiectus ab imperio per popu-
lum ab luxuriam, an. Domini 499. & in eius locum Agidius qui-
dam Romanus substitutus, reuocatus tandem an. 483. ¶ Et ¶ re-
liquit regem Clodeuicum filium, qui regnavit an. 30. & Gallias sub-
egit factus Christianus primus rex Gallorum, baptizatus a D. Remi-
gio cum copiosa multitudine, anno Domini 499. Et ita colli-
ge retenta successione filiorum si essent, & horum deficiente
causa, proximorum masculorum fuisse regni Gallorum diuisionem:
mutataque fuisse nomina regum & gentis, sed non ordinem suc-
cedendi, quando iudonei ex genere fuerunt administrationi. Fae-
runt enim cum successione hae regni, primū Troiani cum Anteno-
re didicimus Scythia Scythae, & Sicambri cum Germanis Germa-
ni: cum Franco Franci. Cum quibus nationibus & moros aliquos
& linguam mutarunt. Et postremo Gallis potiti, post 930. an.
quibus eas impugnarunt Sicambri Galli, nomenque & mores
retinuerunt. Et tamen regum creatorum per successionem con-
suetudinem inuoluntariam habuerunt, & primogenitos praeterit
sine diuisione, excepta triplici progeniei mutatione, de qua vide
Paulum Amilium, Annonium, Ganguinum, reliquosque Galliae
historiographos, ex quibus non delibabo plura, cum fiat horum
libri satis criti.

¶ Volui ¶ autem superiores reges recensere, vt re ipsa conuel-
lerem quorundam sententiam, qui priscos Franciae reges dixerunt
electione factos, non successione: nescio an malitiose, an vero im-
perite id canxerint. Cum certe propria natura regni huius sit,
in vnum aut filium aut proximorem, filio deficiente, peruenire
eumq; solum: nec tamen iure voluntatis vltima praemortis, qua-
tum iure consuetudinis receptae, ex lege tacita regni. Vt in aliis et-
iam quibusdam regnis obseruatur, quae hoc modo iure generis
deuolui in proximum dicuntur. Quale Hungaria, c. licet, de vo. &
vo. redempt. apud Greg. Portugalia seu Lusitania, c. grandi, de su. ple.
negli. prala. in 6. Et glo. in c. Moyses, 8. q. 1. resoluit hanc consuetu-
dinem esse, & reipub. vtiliorem, & ideo praescripibilem, c. fina. de
confus. Hoc etiam approbat Axi. Roma. lib. 3. de reg. prin.

¶ Tuentur ¶ & interpretes, vt consuetudine, sic & pacto & te-
stamento caueri posse, vt feudum ad primogenitos solos perti-
neat, las. in l. 2. C. de iur. emphy. col. 54. Felin. in c. prudentiam, §. 1. de
offic. deliq. Parth. Castren. conf. 160. & proximum succedere pri-
mogenitum primum, dehinc ceteros. Videbis autem fuisse & apud
dictum Ioan. de Terra rubea, tract. 2. contra rebelles, explicatum:
num rege impedito aliquo casu, possit & debeat dari regim-
en imperii interim proximiori. Et secundo, num dandum sit ei,
qui ob aliquod crimen eo indignus est, vel est priuatus iure suc-
cessionis ob rebellionem, vel alios excessus, 3. Num si is proximior
ita indignus se ingerat regimini, dicatur Tyrannus. Quae quidem
lubentissime prolecutus fuisset, me nisi malitia & inuidia eius
perniciosa seculi, quo nihil non impunitum est, remoreretur.

¶ Adiciam ¶ tamen primogenitum hic intelligendum esse, ha-
bita ratione prioris natiuitatis, non temporis, quo rex aut princeps

aut nobilis, vel alius, qui huius iuris habiturus est successionem adeptus bona est in quibus iure primogeniti succedendum est, licet in successione regni Perfarum Dario mortuo indicatum est, in quo prælati Artobazanes primogenitus eius, et si genitus fuisset antequam pater eius regnum fuisset adeptus, Xerxi genito tempore imperii, ut narrauit hystoriae auctores, Herod. in 7. Plutar. in Alex. re. Justinus ex Trogo, lib. 2. § 16. ¶ Ita in Britannia, quæ Anglia vulgus vocat, maior natu ex libere totum patrimonium defuncti quodcumque quæsitum patris habet, ut ait Ange. Aretinus, in §. i. tit. 28. in pro. Insti. In lege diuina, tanta non erat primogeniti portio, sed tantum quanta duplex, quanta esset duorum aliorum filiorum. Sic enim Deus statuit de familiarum successione, Deuter. 21. Si quis habuit duas uxores, unam dilectam, aliam odiosam, & fuit filius odiosæ primogenitus, & filius dilectæ secundogenitus: non poteris filium dilectæ facere primogenitum, & præferre alteri, sed primum exors, qui primogenitus est, agnoscat primogenitum, & de bonis que habebit, dabit ei cuncta duplicia. ¶ Plures ÷ de primogenitura sunt quæstiones viles & quotidianæ, ut quod hoc ius transmittatur per primogenitum in filios eius etiam si is moriatur vno patre, & quod filii eius seu nepotes patris præferantur, de quibus vide copiose disputantem Guillelmum Benedict. ad verba, in eodem testamento relinquens, 1. nu. 86. & seq.

De More gentium in successione filiarum & filiorum diuerso. Cap. 4.

- 1 Intestati successione lex: Wisigothorum, 12. tabularum, Voconia, Langobardorum.
 - 2 Filia exclusa a successione intestati patris ubi, & seq. 3. 4. 6. 7.
 - 3 Burgundiorum de successione filiorum lex.
 - 7 Salice leges a quibus lata.
 - 8 Francorum regnum non transiit ad feminas. Aliter in regno Navarre statuitur.
 - 9 Isabella regis Edwardi 3. Anglorum uxor exclusa a regno patris Galliarum.
 - 10 Anglia & Francia bellorum causa.
 - 11 Pax cum Anglis & Francis quando.
 - 12 Regna quedam ad feminas quoque, per successionem deuoluuntur. Festula tamen nec sunt, nec habent ab intestato heredes.
- 1 Communis gentium mos fuit, ut plurimum, ut æqualiter filii & filie succederent parentibus, intestatis sine sexus distinctione. Quod & legibus Wisigothorum, apud quos vocantur primo ordine, ut apud Romanos, primum filii, post hos nepotes, subinde pronepotes, in C. de Wisigoth. lib. 4. tit. 2. l. 1. & 5. Et si illi non sint, pater, mater, auus, auia, eo lib. & tit. l. 2. & deinceps gradu proximi, l. 4. eo. Non distinguebat etiam sexum lex 12, tab. in hac successione intestati, l. maximum vitium, de lib. prater. C. Lex Voconia autem, ut antea diximus, ad certam partem tantum admitteret filias & feminas alias. Lex Langobardorum ad tertiam tantum partem, ex constitutione Luitprandi, in legi. Langob. tit. 45. ¶ Ceterum, ÷ prouinciarum quædam, quæ nobiliores habitæ sunt, qui utrumque sexum accuratius considerauerunt, & naturam cuiusque masculinos præposuerunt. Et legislator omnium sapientissimus Deus, sic legem promulgauit, Num. 27. Homo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam eius transibit hereditas: si filiam non habebit, habebit successores fratres suos: quod & si fratres non habuerit, dabitur hereditatem fratribus patris eius: si autem nec patris habuerit, dabitur hereditas ei, qui ei proximi sunt. Eruntque hoc filius Israel sanctum lege perpetua.
- 3 Iure Armeniorum antiquo, feminæ non succedebant parentibus, nec fratribus, donec id emendauit Iustinianus, nouella constitutione 21.
 - 4 Boioariorum ÷ ducatus olim iisdem fere legibus successione intestati utebatur. Hunc populum fuisse in Europa Pius II. tradit, & ab aliis dictos Boios, & Noricos, vel Bauaros, ut ab Strabone & Plinio, lib. 3. c. 17. Sant & Plinio, idem lib. 4. c. 18. Boii, Lugdunensis Galliarum populi. Quidam Boienses esse putant. In Boioariorum horum legibus itaque inuenies, l. i. leg. Boioarior. c. 18. tit. 3. & 4. primum fratres æqualiter diuidere ab intestato patris bona, et si ex diuersis geniti sunt matribus: vnum quæque autem suæ matris habiturum successionem. Et si sine liberis decessit, filias: si sine filiabus, proximos succedere. Alemanorum autem hæc lex, in l. Alemano. titu. 58. §. 1. Si dua sorores absque fratre, relicta post mortem fratris fuerint, ad ipsas hereditas paterna pertingat, & c. In legibus Anglorum, seu Verniorum, aut Thuringorum, hæc etiam, in leg. Anglo. Verniorum seu Thuring. titu. 7. de allod. l. 1. Hereditatem de-

functi filium non filia suscipiat, si filium non habuit qui defunctus est, ad filiam pecunia & mancipia, terra vero ad proximum paterna generationis consanguineum pertineat. Et in sequentibus legibus ibidem subicitur, ita tantum succedere feminas proximiores in mancipia & pecuniam defuncti, res autem alias peruenire ad proximos paterna generationis. Si tamen mater deederet, statutum ita, l. 6. eius tit. Mater moriens, filio terram, mancipia, pecuniam dimittat: filia vero, spolia colli, id est, murenas, muscas, monilia aureas, vestes, armillas, vel quicquid ornamentis propriis videbatur habuisse. Et postea, l. 7. eod. Si nec filium nec filiam habuerit, sororem vero habuerit, sorori pecuniam & mancipia, proximo vero patris generis terram relinquat. Usque ad quintam generationem paterna generatio succedat. Post quintam, l. 8. eo. autem filia ex toto, sine de patris sine matris parte in hereditate succedat. Et tunc demum hereditas ad suum a lancea transeat. ¶ Burgundiorum, in l. leg. Burgun. tit. 1. 4. de success. 5. similis lex a Gundebado rege publicata hæc, ut si quis filium non reliquerit, in loco filii, filia in patris maritis, hereditate succedat: & si forte filium nec filiam reliquerit, ad sorores vel propinquos hereditas redeat. ¶ Saxonum ÷ porro breuior & similis lex, in l. Saxo. titu. 6. de here. & viduis, l. 1. Pater aut mater defuncti filio non filia hereditatem relinquat. In lege autem Salica, quam Pharamundus rex Francorum, per Sicambros illos prudentissimos, Wisogastem, Bodogastem, Salogastem, & Windogastem, iussit componi, & vocata patris nomine. Quod postea emendauerunt & auxerunt Christiani post Clodoueam regem primū Christianum, Clodoueus, Childbertus, & Lotharius, titu. 62. de Allod. l. 6. Sic scriptum est, De terra Salica, in mulierem nulla portio hereditatis transeat, sed hoc virilis sexus acquirit. hoc est, filii in ipsa hereditate succedunt. Sed ubi inter nepotes aut pronepotes post longum tempus de allode terra contentio suscitatur, non per stirpes sed per capita diuidantur.

¶ Ratione ÷ iustius legis Salicæ, semper in regno Galliarum, quod Franci instituerunt, masculi filii exclusi etiam filiabus sceptrum tenuerunt, vide Io. Ferraldum, tract. de prerogatis. corone, & regni Francia. Et hæc lex & consuetudo in contradicto iudicio firmata est, & ferro & rationibus approbata. Sic enim iudicatum est contra filiam Ludouici Hutini, uxorem Caroli comitis Ebroicensis, quæ post mortem patris sola superstes, eo sine masculis mortuo, petebat regnum Galliarum & Navarræ, cuius etiam erat rex pater: statutumque secundum consuetudinem, eam repelli a successione regni Galliarum, quod illud non nisi masculis deferretur, & proinde delatum regnum Philippo Longo eius patruo fratri Ludouici Hutini. Datum autem illi filius regnum Navarræ, quod iure successione transferri in heredes cuiusque sexus solet. Subinde, cum Philippus Longus rex mortuus fuisset, relicta tantum filia, quam dederat in matrimonium cæmici Attrebatensi, alius frater eius Philippi, dictus Carolus Pulcer, regno successit, exclusa filia. Et ita tres fratres filii Philippi Pulcri, quæ D. Ludouicus genuerat nepes Ludouicus Hutinus, Philippus Longus, & Carolus Pulcer, regni ordine genitura, non exstantibus fratribus, qui decesserant, filii masculi, adepti sunt. ¶ Sed ÷ postea cum Carolus Pulcer in fata concessisset, relicta uxore pregnante, Philippus Valefius interrex seu administrator regni constitutus est, nepos Philippi D. Ludouici filii, descendens ex Carolo Valefio filio Philippi, excluso rege Edwardo III. eius nominis Angliæ rege, ex Isabella Philippi prædicti D. Ludouici filii, nata, quæ superstes erat generato: quarum esset propinquior Isabella. Atque postmodum, mortuo posthumo Caroli Pulcri, excluso Anglo Philippo Valefio rex coronatus est, ex Pariam Franciæ iudicio & sententia, cui subscriptus Edwardus: atque is ex consensu Anglorum, fidelitatis iuramentum præstitit pro Aquitaniz ducatu eidem Valefio, anno millesimo trecentesimo vigesimo nono.

¶ Sicque ÷ non tantum feminæ & filia regni successione excluduntur Francorum, sed etiam earum filii, iuxta §. hoc autem, qui feud. da. post. ca. 1. §. ad filios. de grad. success. in feud. in vrb. feud. a proximioribus ex genere masculino: ne transeat hoc regnum in alienam familiam per filias, §. 1. de legit. agnat. tur. & §. fin. de pat. pr. apud Insti. & quia exclusa aliqua persona, ex ea descendentes quoque excluduntur, l. si uina, de natu. lib. & l. si uina, de bo. matern. C. & vide nominatim hæc de re, & de reprobat. a successione Angli. in regno Francorum. glo. anti. in proce. Pragm. Sanc. in vers. consanguineis, Bal. in l. 1. de sum. Trin. & ad l. 1. ver. & adde. de Senat. in p. & ibi Corset. Pe. Iacobi. ad tit. de verbo. success. in regno Francia, in practica Ant. Corset. in tracta. de prelat. regia. questio. 66. Et fuerunt certe non ignore hæc de re prælia plura & diutina inter Anglos & Francos: quod putaretur ex proximitate Isabellæ, regnum post Caro-